TEKBOYNUZLARA İNANIYORUM

Michael Morpurgo

Resimleyen

Gary Blythe

Savaştan harabeye dönmüş Avrupa'da geçen *Tekboynuzlara İnanıyorum*, öykülerin hayatlarımızı değiştirebilecek kadar güçlü olduğunu anlatıyor.

Sekiz yaşındaki Tomas okuldan nefret eder, kitaplardan ve öykülerden de. Bir gün annesinin ısrarıyla kütüphaneye giderek Bayan Tekboynuz'un anlattığı sihirli öyküleri dinlemek zorunda kalır. Bu öyküler zamanla onun bir parçası olur ve hayatını sonsuza dek değiştirir; onu tekboynuzlara inandırır.

Bu öyküyü okuduğunuzda, siz de tekboynuzlara inanacaksınız...

"Bu kitap her kütüphane, okul ve evde bulunmalı. Mümkün olduğunca paylaşılmalı ki kitabın büyüsünü her çocuk hissetsin."

The Bookseller

www.tudem.com

TEKBOYNUZLARA İNANIYORUM

© 2008, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2005, Michael Morpurgo
resim hakları © 2005, Gary Blythe

İlk basım 2005 yılında, İngiltere'de "I Believe in Unicorns" adı ile
Walker Books Ltd tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Michael Morpurgo
Türkçeleştiren: Ekin Gökovalı
Resimleyen: Gary Blythe

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam
Düzelti: Elif Yalçın
Dizgi - Grafik: Tudem
Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14
Cilt: Balkan • 0 312 267 09 52

Birinci Basım: Mayıs 2008 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 239 - 7

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

TEKBOYNUZLARA İNANIYORUM

Michael Morpurgo

Resimleyen
Gary Blythe

Michael Morpurgo

1943 yılında doğan Morpurgo, savaş yıllarında Londra'da büyüdü. Öğretmenlik yaparken yazar olmaya karar verdi.

Yazdığı yüzden fazla kitabın büyük bir kısmı çocuklar içindir ve birçoğuyla edebiyat ödülleri kazanmıştır. Kitaplarından beş tanesi filme alınmış, iki tanesi de televizyona uyarlanmıştır.

"Bence, yazmanın çok büyük bir bölümü hayal kurmaktır; o, kabuğunu kırıp dışarı çıkana kadar, öykümün hayalini kurmak... Geriye kitabı elimde tutmak ve hayalimi okurlarımla paylaşmak kalır."

Michael Morpurgo

Gary Blythe

Çocuklar için sayısız kitap resimlemiş ve ilk kitabı *The Whale's Song* ile Kate Greenaway Ödülünü almıştır.

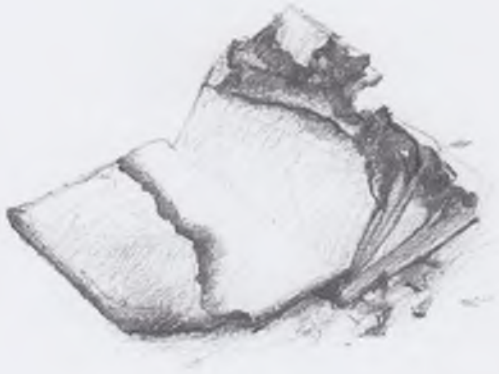

Torunlarım, Alan ve Laurence'a...

M. M.

Adım Tomas Porec. İlk kez tek boynuzlu bir at gördüğümde sadece sekiz yaşındaydım, bu da tam yirmi yıl önceydi.

Küçük bir kasaba olarak düşünmeyi daha çok sevdiğimiz bir dağ köyünde doğup büyüdüm. Uzak bir vadinin içine gömülmüş olan bu köyün, geçen yolcular için o kadar

mahmur bir hali vardı ki, büyük olasılıkla burada hiçbir zaman önemli bir şeyin gerçekleşmediğini düşünüyorlardı. Ama bu doğru değildi, çünkü çok önemli bir şey oldu. Hem korkunç hem de harika bir şey...

Bir çocuk gözüyle burası benim bütün dünyamdı; harikalarla dolu bir dünya. Ailenin tek çocuğu olduğum için zamanımın çoğunu, etrafta kendi başıma dolaşarak geçiriyordum. Taşlarla döşenmiş tüm sokakları, elektrik direklerini biliyordum. Bütün evleri, içinde yaşayanları ve köpeklerini de... Tabi ki o insanlar da beni tanıyorlardı. Kasabanın sonunda yer alan çiftlikteki evimizin penceresinden baktığımda, çatıların ardındaki kilisenin kulesini görebiliyordum.

Yaz geceleri kırlangıçların, saldırıya geçmiş hava filoları gibi çığlık çığlığa kulenin etrafında uçuşlarını seyretmeye bayılırdım. Kilise çanının, havada uzun süre salınan, derin sesini severdim. Ama iş kiliseye gitmek olunca, bu tamamen

farklı bir konuydu. Eğer fırsatım varsa mutlaka kaçardım. Babamla balığa gitmeyi tercih ederdim. O, kiliseyi benden daha çok sevmezdi. Annem ve büyükannemse sürekli giderdi, inançla...

Kiliseye gidilsin ya da gidilmesin, pazar günü, haftanın en güzel günüydü. Kışın soğuğunda babam ve ben kızakla kaymaya giderdik. Yazın sıcağındaysa gölde yüzmeye gider, buz gibi şelalenin altında öylece durup neşeyle

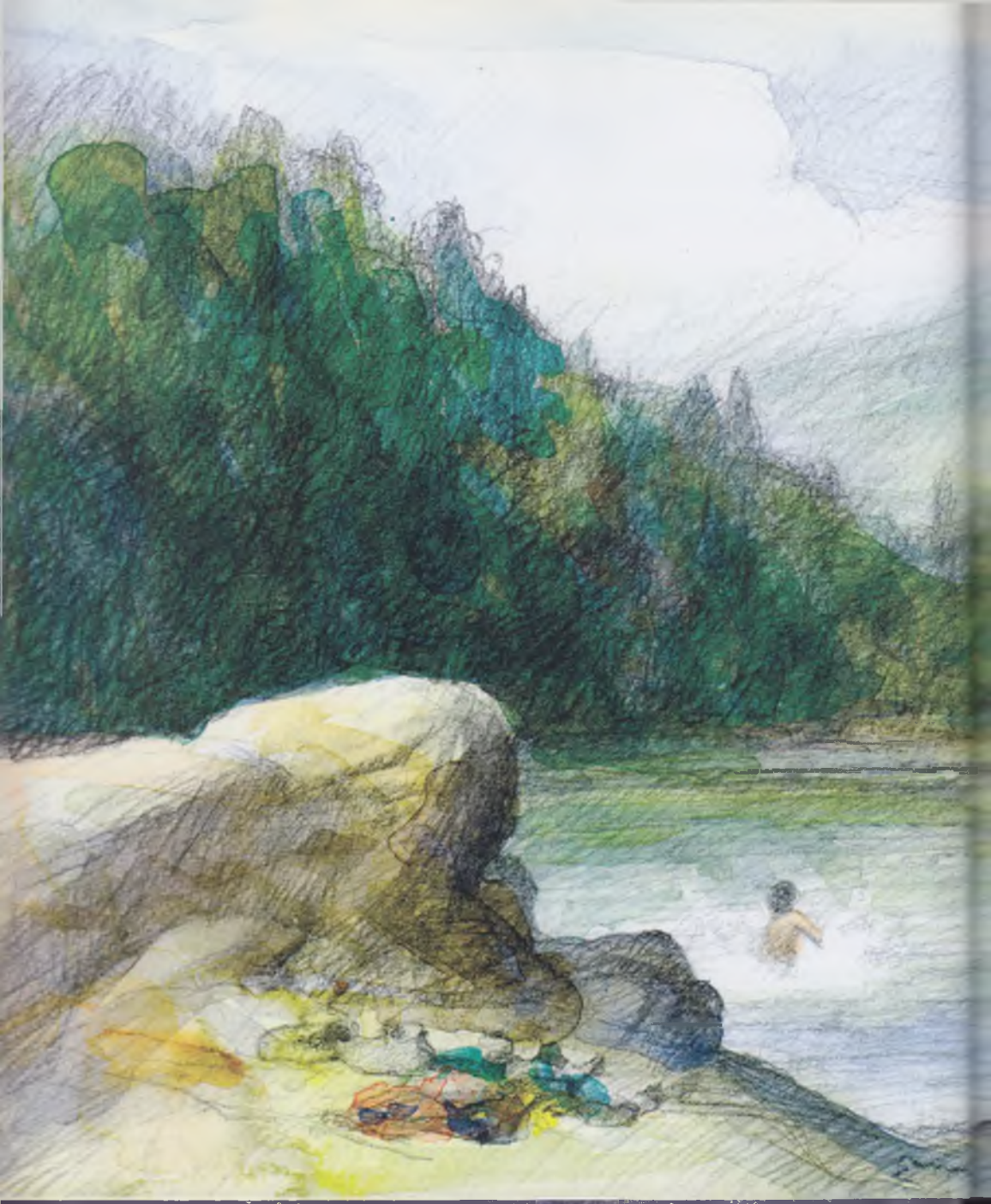

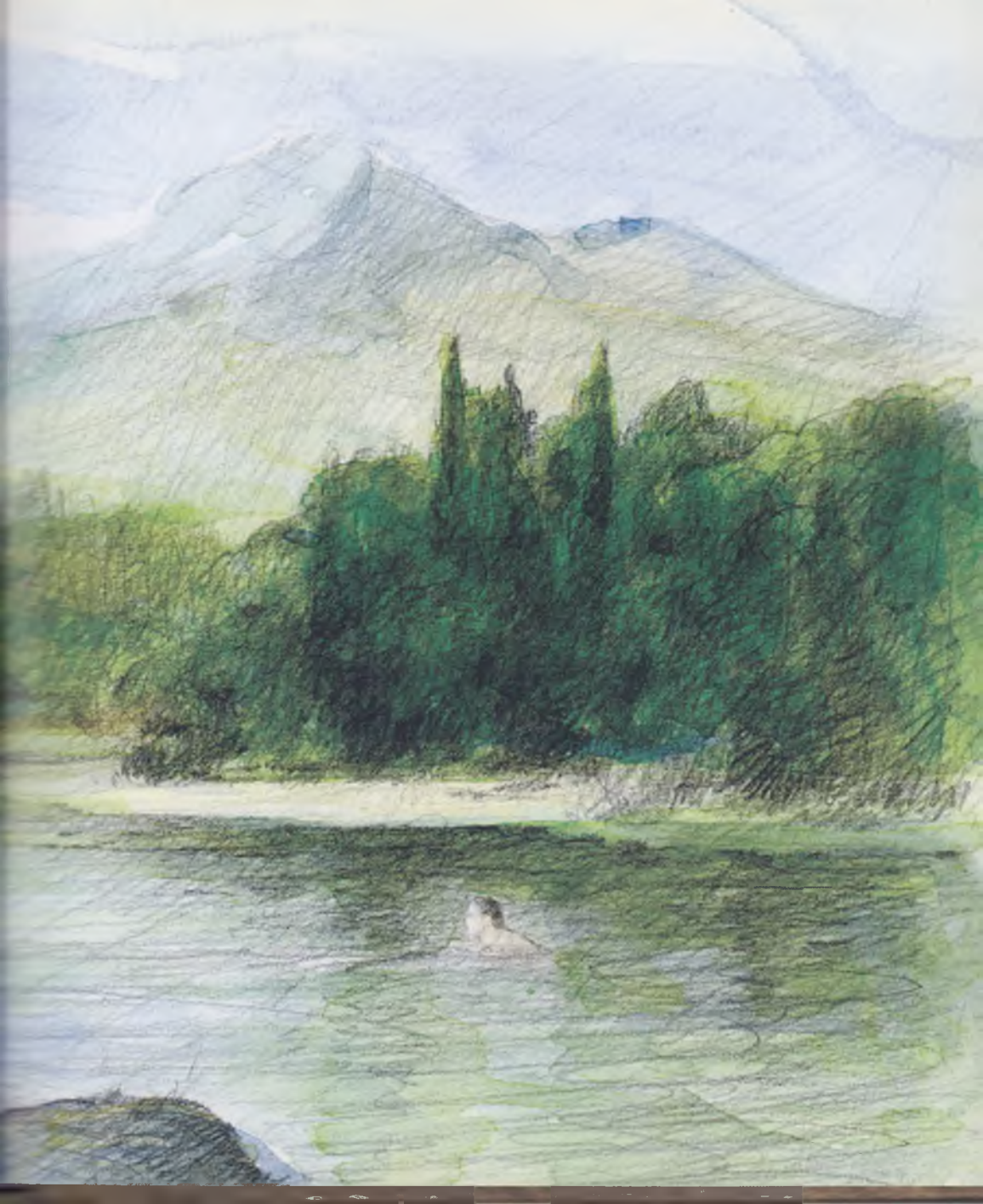

kahkahalar atardık. Kimi zaman dağlarda uzun yürüyüşlere çıkardık. Kartalların, dağların doruğunda süzülmelerini seyrederdik. Ormanda gezinip geyiklerin, yaban domuzlarının, hatta ayıların bıraktığı izleri arardık. Bazen, kısacık bir an, ağaçların arasında bu hayvanlardan birini görürdük. En güzeliyse bu huzuru hissetmek ve güzelliği içimize çekmek için zaman zaman ara verip sessizce, öylece durmamızdı. Ormanın sesini, rüzgârın ıslığını, çok isteyip de hiçbir zaman göremediğim kurtların ulumasını dinlerdik.

Hepimizin bir arada olduğu piknikler de yapardık. Büyükannem, annem ve babam yemekten sonra güneşin altında uyurken ben de tepelerden aşağı tekrar tekrar yuvarlanır, sonunda kendimi nefessiz, mutluluktan sersemlemiş bir halde, sırtüstü uzanmış bulurdum; bulutlar ve dağlar etrafımda dönerdi.

Okulu, kiliseden daha çok sevmezdim. Ancak annem, okul konusunda çok daha sertti. Babamsa bu tür konularda

hep benim tarafımı tutardı. Babam okulun ve kitapların kendisine fazla bir şey katmadığını, annemin gereksiz yere titizlendiğini söylerdi. "Dağda geçireceği bir gün, okuldaki bir haftadan daha çok şey katacak ona," derdi. Ama annem kararlıydı. Başımın ya da karnımın ağrısından ne kadar sızlansam da bir gün bile okulu ekmeme izin vermedi.

Annemi asla kandıramadım, buna rağmen neden ısrarla denemeye kalktığımı da bilmiyorum. Beni ve küçük oyunlarımı çok iyi tanıyordu. Okulun bahçesine gidip diğerleriyle sıraya girmemek, sınıfın dört duvarıyla yeniden yüz yüze gelmemek, öğretmenin bitmek tükenmek bilmeyen sorularıyla karşılaşmamak ya da hata yaptığımda –ki çok sık yapardım– arkadaşlarımın dalga geçmesiyle baş etmek zorunda kalmamak için utanmadan yalan söyleyebileceğimi, her şeyi uydurabileceğimi çok iyi biliyordu. Bu yüzden kendimi her gün, saatlerin geçmesini bekleyip hasretle dağları ve ormanları hayal ederken bulurdum.

Her akşamüstü, okul biter bitmez eve koşar, ballı ekmeğimi yer ve hiç zaman kaybetmeden dışarı çıkardım. Ballı ekmeği çok severdim; hatta bayılırdım. Okuldan sonra hep aç olurdum. Ayrıca annem dünyanın en güzel ekmeğini pişirir, babamsa dünyanın en güzel balını yapardı... ya da arılar yapardı diyelim. Babam bir arıcıydı, biraz da çiftçi. Küçük bir çiftliğimiz vardı; birkaç keçimiz, domuzumuz, tavuğumuz, iki tane de ineğimiz. Ama babamın asıl işi arıcılıktı. Dağların eteklerinde düzinelerce kovanı vardı, o yüzden balımız her zaman bol olurdu.

Bal yemekten hiç bıkmazdım. Yedikten sonra dişlerime yapışmasına rağmen, en çok petek balını severdim. Ancak annemin, oyun oynamak için dışarı çıkmadan önce bana zorla içirdiği bir bardak süt için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. "Taze sağılmış süt," derdi, "çok faydalıdır." Faydalı ya da değil, süt içmekten tam anlamıyla nefret ediyordum. Ama çabucak mideme yuvarlamayı öğrenmiştim; o kadar

hızlı içiyordum ki tadını bile alamıyordum. Çünkü bunu ne kadar çabuk atlatırsam sevdiğim dağlara o kadar çabuk gideceğimi biliyordum.

Bazen babamla beraber çıkar; kışsa arıları besler, yazsa bal toplardık. Onunla birlikte olmayı ve böylece kendimi işe yarar hissetmeyi çok severdim. Ona hiçbir zaman söylemedim, ama kendi başıma olmayı tercih ederdim. Yalnızken canımın istediği yere gidebiliyordum. Yalnızken düşüncelerim ve hayallerim özgürce koşabiliyordu. Avazım çıktığı kadar bağırıp şarkı söyleyebiliyordum. Kartallarla süzülebiliyor; ormandaki geyiklerle, yaban domuzlarıyla, ayılarla ve görünmez kurtlarla birlikte ben de yabani oluyordum. Yalnızken, kendim oluyordum.

Sonra bir gün okuldan eve geldiğimde, tam sütümü bitiriyordum ki annemin, dışarı çıkmak için kabanını giydiğini fark ettim. Bana, "Alışverişe gitmem gerekiyor Tomas. Benimle gelmek ister misin?" diye sordu.

"Alışveriş yapmaktan nefret ederim," dedim.

"Biliyorum Tomas," dedi. "Bu yüzden seni kütüphaneye götürmeyi düşünüyorum. Senin için de bir değişiklik olur. Hava çok kötü. Herhalde bu yağmurda, dışarıda oynamak istemezsin?"

"İsterim," dedim. Ama beni dinlemediğini biliyordum.

"Sırılsıklam olacaksın Tomas. Hastalığa davetiye çıkarıyorsun. Bu arada, her gün dağlarda gezip koşturuyorsun. Dikkat etsen iyi olur. Böyle devam edersen dört bacağın ve bir çift de boynuzun olacak. Ben de bir bakacağım ki oğlum, keçi olmuş. Bak, bir kez olsun kütüphaneye gidebilirsin. Merak etmene gerek yok, benimle gelmek

zorunda kalmayacaksın. Ben kendi kendime alışverişimi yaparken, sen de kütüphanede hikâye dinleyebilirsin. Duyduğuma göre yeni bir kütüphaneci hanım gelmiş ve çok güzel hikâyeler anlatıyormuş. Eğlenceli olacak."

"Eğlenceli falan olmayacak," dedim. "Hikâyelerden nefret ederim. Ayrıca hiç de güzel değiller, okulda okuyoruz."

Annem çoktan kararını vermiş görünüyordu. Ben de zaten bunun, kaybedeceğim başka bir savaş olduğunu biliyordum. Yine de yolda yürürken ayak diretecektim. Annem paltomu giydirmeye çalışırken hâlâ şiddetle karşı çıkıyordum.

"Senin için iyi olacak Tomas. Herkes yeni hanımın harika biri olduğunu söylüyor. Dinlemek isteyen çocuklara, her akşamüstü hikâyeler anlatıyormuş."

"Ama ben dinlemek istemiyorum," diye karşı çıktım. Bu itirazın da bana bir faydası olmadı.

"Dinlemeden bilemezsin Tomas, değil mi?" O sırada çoktan evden çıkmış, elimi sıkıca tutan annemle birlikte yağmurda, hızlı adımlarla ilerliyorduk. Beni tam olarak çekiştirmiyordu –asla böyle bir şey yapmazdı– ama ben elimden geldiği kadar ayaklarımı sürüyüp kendimi mümkün olduğunca bir baş belası haline getiriyordum; böylece o kadar kolay teslim olmayacağımı, özgürlüğümün ihlal edilmesini derinden kınadığımı ona gösterecektim. Ama sonunda, biraz da insanlar izlediği için, bu haksız direnişi bıraktım. Anacadde boyunca ve belediye binasının yanından, annemin yanında bir kuzu gibi sessizce yürüdüm. Annem beni kütüphanenin merdivenlerinden çıkarıp giriş

salonuna götürdü, paltomu çıkarıp üzerindeki yağmur sularını silkeledi.

"Haydi bakalım Tomas," dedi saçlarımı düzelterek. "Birkaç saat sonra seni almaya gelirim, tamam mı? Tadını çıkar. İyi bir çocuk ol." Ve annem gitmişti.

O anda bile hâlâ tereddüt ediyordum. Camlı kapıdan, bir grup heyecanlı çocuğun, kütüphanenin uzak bir köşesinde toplandığını gördüm. Birçoğunu okuldan tanıyordum. Dimdik saçlarıyla Frano oradaydı; ayrıca Anna, Christina, Dani, Antonio ve başka birçok çocuk da oradaydı. Hiçbiriyle aynı sınıfta değildim, hiçbiriyle arkadaş bile değildim. Hepsi benden küçüktü. Hatta bazıları okula gitmek için bile çok küçüktü. Babam bu yaştaki çocuklara 'küçük sümüklüler' derdi. O küçük sümüklülerle beraber oturup hikâye dinlemeyi kesinlikle istemiyordum.

Kalmamaya, orada olduğum anlaşılmadan gitmeye, tepelere doğru koşmaya ve annemin öfkesiyle daha sonra

yüzleşmeye neredeyse karar vermiştim ki içerideki çocukların itiştiklerini ve bir şeyleri daha iyi görmek için heyecanlandıklarını fark ettim. Çok ilginç bir şey olmalıydı, bu kesindi. Neyi görmek için bu kadar çıldırdıklarını, bulunduğum yerden seçemediğim için biraz daha yaklaşmam gerektiğini düşündüm. Böylece, kütüphanenin içine girip rafların arasından bu heyecanlı kalabalığa doğru yürürken buldum kendimi.

Kimse beni görmesin diye raflardan birinin arkasına saklanıp, olan biteni güvenli bir mesafeden seyretmeye başladım. O sırada tüm çocuklar yere oturmaya başladı. Daha sonra şaşırtıcı ve beklenmedik bir şekilde bütün çocuklar bir anda sustu. İşte o an ilk defa, çocukların tam karşısında onu gördüm. Bir tekboynuz! Hem de gerçek, canlı bir tekboynuz! Ön ayaklarını altına almış, yüzünü bize dönmüş, hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Sanki doğrudan bana bakıyordu. Gözleriyle de bana gülümsediğine yemin edebilirdim. Bir tekboynuzun olması gerektiği gibi her yeri;

başı, gövdesi, yelesi ve kuyruğu bembeyazdı. Sadece boynuzu altın rengi ve küçük toynakları siyahtı. Gözleriyse masmavi ve ışıl ışıldı. Kısa bir zaman sonra onun aslında canlı olmadığını anladım. Gerçek olamayacak kadar hareketsizdi, bakışları çok sabitti.

Birdenbire kendime, ilk başta onun gerçek olduğunu düşünecek kadar aptal olduğum için çok kızdım. Tekboynuzlar aslında gerçek değildi, bu kadarını biliyordum. Elbette biliyordum. Şimdi bunun, tahtadan yapılmış bir tekboynuz olduğu son derece belliydi. Tahtadan yapılmış ve beyaza boyanmıştı. Ama yakından bakınca bile gerçek gibiydi. Tam da bir tekboynuzun durması gerektiği gibi duruyordu; öyle büyülü ve gizemliydi ki o an ayağa kalkıp koşmaya başlasa hiç şaşırmayacaktım.

Tek boynuzlu atın yanında, tıpkı onun gibi hareketsiz duran bir kadın vardı. Omzuna rengârenk, çiçekli bir fular takmıştı ve bir eli, tekboynuzun yelesinin üzerinde duruyordu.

Rafların arkasında, hâlâ çekingen, hâlâ kararsız bir şekilde gizlendiğimi fark etmiş olacak ki başıyla beni işaret edip çağırdı. O an herkes dönüp bana baktı. Kaçacaktım; geriye

doğru bir adım attım. "İstersen sen de buraya gelip bize katılabilirsin." dedi genç kadın.

Bir süre sonra ben de diğer çocuklarla beraber bağdaş kurmuş, yerde oturuyor ve onu izleyerek bekliyordum. Tekboynuzun yelesini okşuyor, onu seviyordu. Sonra çok dikkatli bir şekilde üzerine oturdu. Ona sanki canlıymış gibi davranıyor, herhangi bir şekilde onu ürkütmek

istemiyordu. Elinin tersiyle alnını okşuyordu. Eli de kendisi gibi küçük, narin ve nazikti. Şimdi dört yanımda umutlu bekleyişin sessizliği vardı. Kimse hareket etmiyordu. Kimse konuşmuyordu.

Birdenbire yanımda oturan kız, adı Anna'ydı, yüksek sesle, "Tekboynuzların hikâyesi, bayan! Tekboynuzların hikâyesini istiyoruz!" dedi. Şimdi herkes hep bir ağızdan aynı hikâye için bağırıp çağırıyordu. "Tekboynuzların hikâyesi! Tekboynuzların hikâyesi!"

"Tamam çocuklar," dedi genç kadın, sessizliği sağlamak için ellerini kaldırarak. "O halde tekboynuzların

hikâyesiyle başlıyoruz." Sustu, gözlerini birkaç dakika kapadı. Sonra açıp gözlerimin içine bakarak başladı.

"Pencereden dışarıya bakın çocuklar. Yağmur yağıyor, değil mi? Yağmur hiçbir zaman durmasa ne olurdu, hiç düşündünüz mü? Şimdi anlatacağım hikâye çok, çok uzun zaman önce, yağmurun başlayıp da bir türlü dinmemesiyle birlikte neler olduğunu anlatıyor. Her şey, Tanrının insanlara kızmasıyla başlamış. İnsanlara kızmış, çünkü dünya, birbirine ve etrafındaki güzelliklere değer vermeyen, kötü insanlarla dolmuş. Zalim, bencil ve hırslı olmuşlar, Tanrı da onlara hiç unutamayacakları bir ders vermek istemiş. Bunun bir tek yolu olduğuna karar vermiş. Bütün bu kötü insanları yok edecekmiş, ama iyi insanların kurtulacağından da emin olmak istemiş. Bir de hayvanların yaşamasını istemiş, ne de olsa hayvanların kimseye bir zararı olmamıştır, öyle değil mi? Böylece Tanrı, dünyaya ikinci bir şans, yepyeni bir başlangıç verecekmiş."

"Böylece Tanrı, hiç durmadan yağan bir yağmur başlatmış ve en bilge, en iyi kalpli insanı seçmiş. Bu kişi Nuh adında, yaşlı bir adammış. Tanrı, Nuh'a hemen büyük, ahşap bir gemi yapmaya başlamasını söylemiş. Bu gemi bugüne kadar yapılmış en büyük gemi olmalıymış, çünkü gemiye sadece Nuh ve ailesi değil; dünya üzerindeki her hayvandan da bir çift binecekmiş. Böylece Nuh ve ailesi en büyük ağaçları kesmişler. En büyük tahtaları birbirine bağlayarak tıpkı Tanrının dediği gibi büyük, devasa bir gemi yapmaya başlamışlar."

Tekboynuzun üzerinde oturarak hikâyesini anlatırken o kadar alçak sesle konuşuyordu ki sesini duyabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kalıyordum. Tek kelimesini bile kaçırmak istemiyordum.

"Elbette," diye devam etti, "Nuh'un komşuları, denizden bu kadar uzak bir yerde gemi inşa etmeye çalıştıkları için onun ve ailesinin deli olduğunu düşünüyormuş.

Ama bu durum, Nuh ve ailesini hiç mi hiç rahatsız etmiyormuş. Onları görmezden gelip gemiyi yapmaya devam etmişler. Çok uzun yıllarını alsa da nihayet bir gün gemi tamamlanmış. O gün Nuh ve ailesi hayvanları bulmak için yola koyulmuşlar. Aklınıza gelebilecek her hayvandan bir dişi, bir erkek olmak üzere birer çift getirmeye başlamışlar. Aslanlar, kaplanlar, filler, zürafalar, domuzlar, atlar, geyikler, tilkiler, porsuklar, kurtlar, ayılar, vombatlar, kangurular, arılar, kelebekler, çekirgeler ve bütün böceklerden birer çift. Ancak ne kadar aramışlarsa da bir tane bile tekboynuz bulamamışlar."

"Nuh'un torunları, ki pek çok torunu varmış, tüm diğer çocuklar gibi tekboynuzları çok seviyorlarmış. Haftalarca, aylarca her yerde tekboynuz aramışlar. Yağmur, Nuh ve ailesinin o ana dek hiç görmediği kadar şiddetli, sağanak halinde, hiç durmadan, bardaktan boşanırcasına yağıyormuş. İçinde, tekboynuzlar hariç, dünya üzerindeki her canlıdan

bir çiftin bulunduğu gemiden, nehirlerin ve göllerin taşmaya başladığı ve her yerin sulara gömüldüğü görülüyormuş. Tüm vadiler, azgın sel sularına boğulmuş. Bütün kasabalar ve köyler, içinde yaşayan kötü insanlarla beraber sulara gömülmüş."

"Yağmur hâlâ yağıyormuş, durmadan yağıyormuş; karalardan geriye, uzaklardaki birkaç dağın tepesi kalana kadar da durmamış. "

"Nuh ve ailesi geminin içinde güvende olabilirlermiş, ama çok mutsuzlarmış, özellikle de Nuh'un torunları. İçlerinden biri, 'Peki ya tekboynuzlar? Tekboynuzları kurtaramadık.' diye ağlamaya başlamış."

"Nuh onları bir türlü teselli edemiyormuş. Sonra birden aklına harika bir fikir gelmiş. 'Peki ben size bir tekboynuz yapsam, nasıl olur?' demiş. 'Tahtadan oyacağım. Tıpkı gerçeği gibi olacak. Üzerine oturabilecek, ona binebileceksiniz. Ayrıca tekboynuzlar şans getiren, sihirli

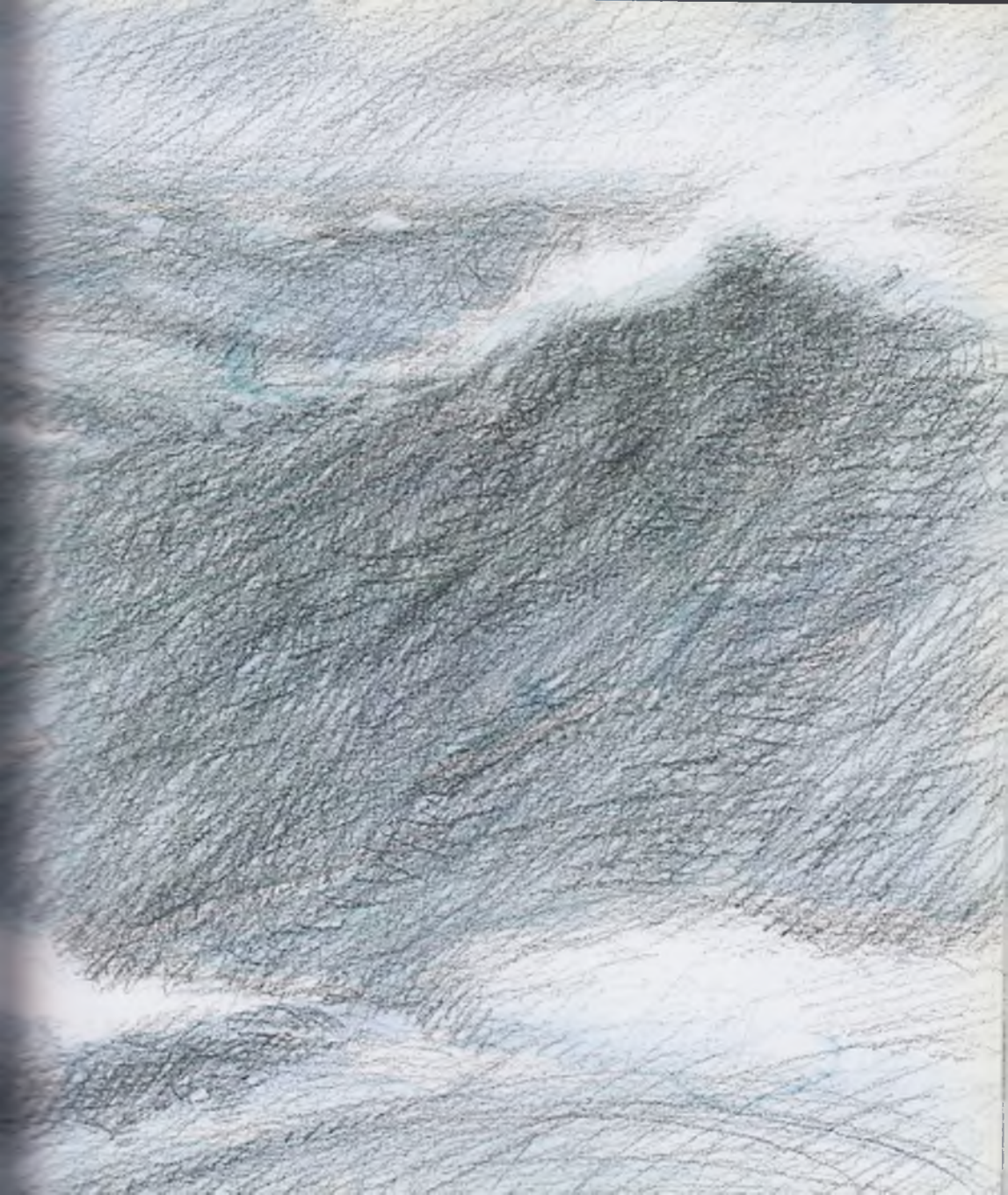

yaratıklardır, değil mi? Böylece bize de bu zorlu yolculuğumuzda şans getirir.' Böylece Nuh, çocukları mutlu etmek için tahtadan bir tekboynuz yapmış, aynen şu an üzerinde oturduğum tekboynuz gibi muhteşem, harika ve sihirliymiş. Çocuklar tekboynuzun üzerinde oynamaya bayılıyormuş; hatta bazen Nuh bile onun üzerine oturup torunlarına çok güzel, sevecekleri ve hiç unutamayacakları hikâyeler anlatırmış."

"Nuh'un hatası değilmiş; çocuklarının ve torunlarının da. Hepsi gemideki hayvanları beslemekle meşgulmüş. Görmemişler; yakınlardaki bir dağın tepesinde, dünya üzerinde kalan son iki tekboynuzun durduğunu bilmiyorlarmış. Tekboynuzlar nasıl da kişneyip ağlamışlar. Kendilerini gösterebilmek için şaha kalkmış, boynuzlarını tokuşturmuş, yelelerini sallamışlar; ama boşuna. Gemi, yanlarından çabucak geçip ufukta kaybolmuş. Böylece tekboynuzlar oracıkta; yağmurun, rüzgârın ve yükselen denizin ortasında

kalakalmış. Şimşekler bulutların arasında parlamış, çatallanan yıldırımlar düşmüş. Gök gürültüleri dünyanın dört bir yanını dövüyormuş. Hortumlar, denizi hiddetinden deliye döndürmüş. Büyük sel, dünyanın her yanına yayılıyor ve onu boğuyormuş."

"Sular yükselmiş, yükselmiş... Zavallı, zor durumdaki tekboynuzların önce toynakları, sonra gövdeleri sulara gömülmüş. Ve sonunda, isteseler de istemeseler de tekboynuzlar yüzmek zorunda kalmış. Saatlerce, günlerce, haftalarca yüzmüşler. Sonra, çok sonra bir gün yağmur durmuş, gökyüzü aydınlanmış. Ancak görünürlerde hâlâ hiçbir kara parçası yokmuş. Tekboynuzlar, karayı bulma umuduyla yüzmüşler, yüzmüşler. Ama hiçbir zaman bulamamışlar."

"Nuh'un gemisi uzaklarda, tekboynuzların bilmediği bir yerde olan Ağrı Dağı'nın doruğuna varmış. Nuh, aynen Tanrının dediği gibi, gemisindeki tüm hayvanları ikişer ikişer serbest bırakmış."

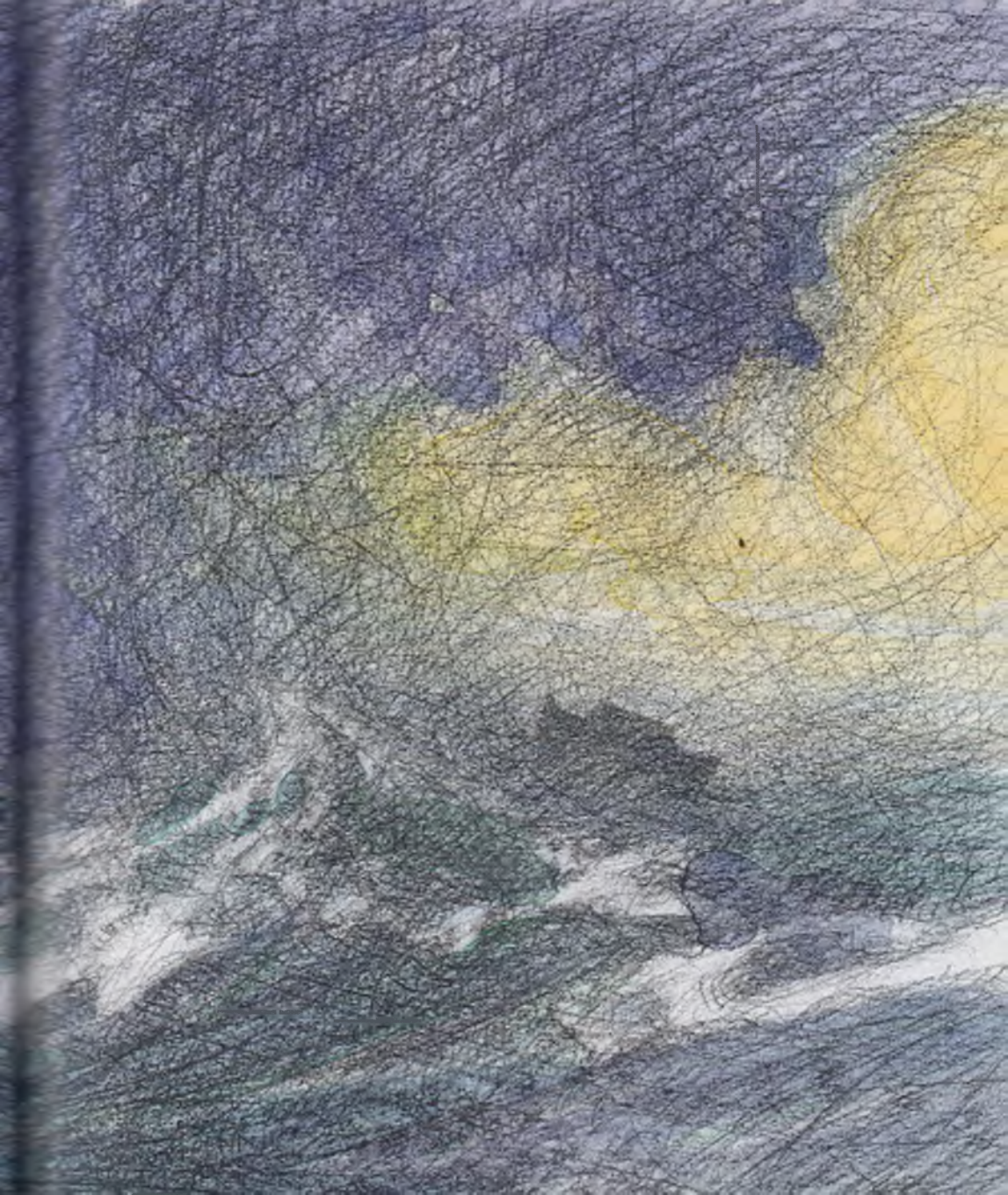

Böylece çekirgeden zürafaya, bütün hayvanların soylarıyla dünya yeniden dolacakmış. Ailesi dünyanın dört bir yanına dağılırken Nuh, gemisinin tahtalarından kendisine bir ev yapmış. Ve şimdi, onca yıl sonra çocuklar, ben dahil, siz dahil, dünyada milyonlarcayız. Yani demek istediğim, aslında hepimiz Nuh'un çocuklarıyız."

Birkaç dakika boyunca hiç kimse konuşmadı. Sonra biri, "Peki ya tekboynuzlara ne oldu bayan?" diye sordu.

"Ben de şimdi tam onu anlatacaktım," diye yanıtladı genç kadın. "Tekboynuzlar o kadar uzun süre, o kadar uzaklara, o kadar uzun yıllar yüzmüş ki bir zaman sonra

artık bacaklarına gerek kalmamış. Ve yavaş yavaş, çok yavaş bir şekilde, kendilerini balinaya dönüştürmüşler. Böylelikle daha kolay yüzebiliyorlarmış. Böylelikle karınlarını doyurmak istediklerinde okyanusun dibine dalıyor, havaya ihtiyaç duyduklarında da yüzeye çıkıyorlarmış. Ama bu sırada ne sihirli güçlerini ne de boynuzlarını kaybetmişler. İşte bu yüzden bugün denizlerde boynuzlu balinalar vardır. Biz bunlara deniz gergedanı diyoruz."

Öne doğru eğildi ve sesi bir fısıltıya dönüştü. "Ve bazen, çocuklar, büyük, engin okyanuslardan sıkılıp tekrar çocukları görmeyi ve kahkahalarını duymayı özlediklerinde

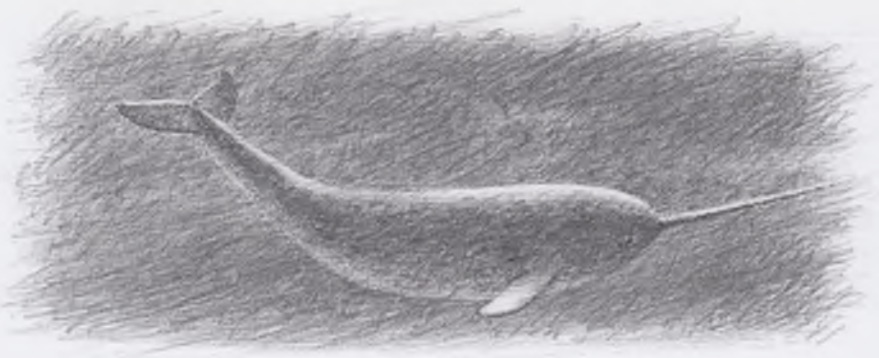

–tekboynuzlar özellikle çocukları çok sever, çünkü bilirler ki bu sevgi karşılıklıdır– geceleri ay ışığında sahile çıkıp bir kez daha tekboynuz olurlar. Muhteşem, sihirli tekboynuzlar... Tıpkı bunun gibi. Yani ben tekboynuzlara inanıyorum çocuklar, onlara tüm kalbimle inanıyorum."

Hikâye bittiğinde kimsenin ağzından tek sözcük bile çıkmıyordu. Sanki hepimiz, bitmesini istemediğimiz bir rüyadan uyanıyorduk. Bundan sonra sıradaki birkaç hikâyeyi ve şiiri dinledim. Kadının yanında, 'özel kitaplar' dediği, bir çanta dolusu kitap duruyordu; en sevdiği kitaplar. Bazen bu kitaplardan okuyordu. Bazen kendisi hikâyeler

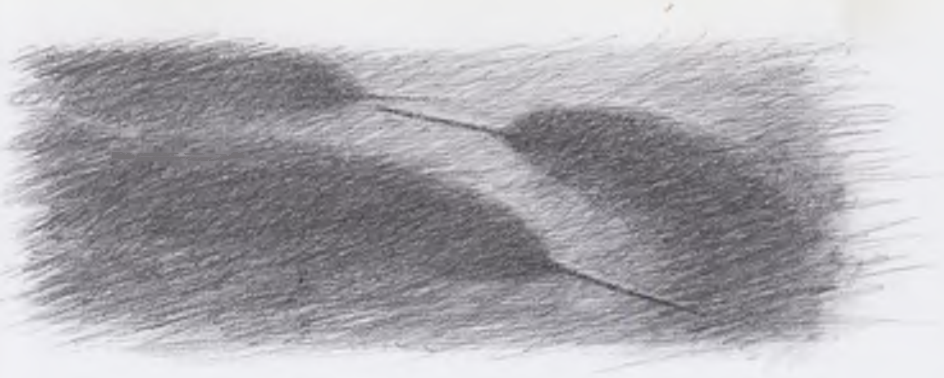

uyduruyordu, belki de ezbere biliyordu, emin değilim. Anlattığı hiçbir hikâye, okuduğu hiçbir şiir bitsin istemiyordum. Ve biten her hikâyenin ya da şiirin ardından, tek istediğim daha fazlası oluyordu.

"Şimdi, çocuklar," dedi okuduğu kitabı kapatarak, "şimdi sıra sizde. Bugün bize kim hikâye anlatmak ister?"

Bir el, anında havaya kalktı. Diken saçlı Frano'ydu bu. "Ben," dedi, "ben bir hikâye anlatabilir miyim bayan?" Frano, konuşabilmesine rağmen diğer ördekler gibi vakvaklayamadığı için alay konusu olan bir ördeğin hikâyesini anlattı. Frano'dan sonra Anna ve birkaç çocuk

daha hikâyeler anlattı. Herkes, tekboynuzun üzerine oturacağı anı bekler gibiydi. Ben de denemek istiyordum, ama korkudan buz kesmiştim. Bu sadece kendimi aptal durumuna düşürmekten korkmak değildi; orada durup herkesin önünde konuşmak düşüncesiyle dehşete kapılıyordum. O yüzden elimi aşağıda tuttum ve diğer çocukların hikâyelerini dinlemekle yetindim. Hikâyelerle dolu saatler su gibi geçmişti. Eve dönerken annem iyi vakit geçirip geçirmediğimi, hikâyelerin iyi olup olmadığını sordu. "İyiydi sanırım," diye gönülsüzce kabullendim. Doğrusu onu memnun etmek istemiyordum.

Ama ertesi gün okulda bazı arkadaşlarıma Bayan Tekboynuz'u –küçük sümüklüler ona bu ismi vermişlerdi– onun muhteşem hikâyelerini ve tekboynuzların sihirli güçlerini anlattım. Arkadaşlarıma, kesinlikle gidip kendilerinin dinlemeleri gerektiğini söyledim. Pek de etkilenmişe benzemiyorlardı. Yani hikâye ve şiirler, okuldaki arkadaşlarıma pek havalı gelmiyordu, ama belki de yalnızca merak

ettiklerinden, aralarından birkaç tanesi o gün, öğleden sonra benimle beraber kütüphaneye geldi. Aslında birkaç kişi yeterliydi; ama sonradan gördük ki bu sayı gittikçe artıyordu. Günler geçtikçe ve okul bahçesinde Bayan Tekboynuz hakkında haberler yayıldıkça, kütüphanedeki küçük grup büyüdü, büyüdü, ta ki her akşamüstü orada koca bir kalabalık oluşana kadar. Son dersin ardından kütüphaneye kadar birbirimizle yarışıyor, Bayan Tekboynuz'u yakından dinleyebilmek için önlerden yer kapmaya çalışıyorduk.

Bizi bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadı. Daha önceden bildiğimiz bir hikâyeyi bile anlatsa adeta büyülenmiş gibi dinliyorduk. Bu, sanırım anlatış biçiminden kaynaklanıyordu; sanki her birimizle teker teker konuşuyordu, sanki anlattığı her hikâye, ne kadar olanaksız, ne kadar masalsı olursa olsun, gerçek olmalıydı. Görseniz, anlattığı hikâyelere kendisinin de inandığını söylerdiniz. Bu durumda tabi ki biz de inanıyorduk.

Her gün tekboynuzun üzerine oturup tıpkı diğerleri gibi ben de bir hikâye anlatabilmek için can atıyordum. Ama hiçbir zaman korkumu yenemedim; hiçbir zaman elimi kaldıracak cesareti toplayamadım.

Bir öğleden sonra –o gün kütüphaneye ilk ben gidip en güzel yere, tam tekboynuzun yanına oturdum– Bayan Tekboynuz, yanında duran çantasına uzandı ve içinden, daha önce hiç görmediğim bir kitap çıkardı. Hepimizin görmesi için havaya kaldırdı. Oldukça eski ve ucuz bir görüntüsü vardı. Kitabın sırtı bantlarla kaplıydı ve kapağındaki lekeler yüzünden başlığını okumak çok zordu. Kenarlarının da karardığını fark ettim, sanki uzun zaman önce yanmış gibiydi.

"Bu, çocuklar," dedi Bayan Tekboynuz, "benim için dünya üzerindeki en özel kitaptır. Hans Christian Andersen'in yazdığı, *Kibritçi Kız*. Bu yazarı hatırlıyorsunuz, değil mi? *Çirkin Ördek Yavrusu* ve *Karlar Kraliçesi* gibi ünlü

masalların yazarı. Kitabın görüntüsü sizi çok etkilememiş olabilir, ama bunu ben küçük bir kızken babam hediye etmişti. O yüzden benim için özeldir, hem de çok..."

"Kitabınız yandı mı bayan?" diye sordum.

"Evet Tomas."

"Neden, bayan? Ne oldu?"

Sorumu yanıtlamadan önce bir süre durdu. Yüzüne hüznün gölgesi düşmüştü ve sonunda konuşmaya başladığında sesi o kadar titriyordu ki bir an ağlamaya başlayacağını düşündüm.

"Ben küçük bir çocukken, hatta sizlerden bile küçükken," diye söze başladı, "buradan çok uzaklarda, bambaşka bir ülkede yaşıyordum. Kötü insanların ülkeyi yönettiği bir zamandı. Bu kötü insanlar, hikâye ve şiirlerin büyüsünden, kitapların gücünden korkarlardı. Kitaplar, insanların düşünmesini ve hayal kurmasını sağlar; bunu çok iyi biliyorlardı. Kitaplar insanları soru sormaya, araştırmaya

yöneltir. Oysa o kötü insanlar bizim düşünmemizi ya da hayal kurmamızı, hele hele de soru sormamızı hiç, ama hiç istemiyorlardı. Bizim kendileri gibi düşünmemizi, kendilerinin inandığı şeylere inanmamızı ve söylediklerini yapmamızı istiyorlardı."

"Bir gün bu kötü insanlar, şehirdeki bütün kütüphanelere, kitapçılara ve okullara girip sevmedikleri bütün kitapları topladılar, neredeyse hepsini. Ve sonra siyah botlu ve kahverengi gömlekli askerler, şehir meydanında bütün bu kitapları yaktı. Kitaplar alevler arasında uçuşurken askerler ne yaptı biliyor musunuz? Neşeyle alkışladılar. İnanabiliyor musunuz çocuklar? Eğlendiler. Ben de babamla beraber orada öylece durup tüm olan biteni seyrettim."

"Birdenbire babamın 'Hayır! Hayır!' diye haykırdığını duydum. Alevlere doğru fırladı ve yanan kitaplardan birini alarak çıplak elleriyle söndürmeye çalıştı. Askerler bize bağırıyordu, o yüzden hemen oradan kaçtık. Ama bizi takip

edip yakaladılar. Babamı yere devirip ona sopalarla ve tüfeklerinin dipçikleriyle vurdular. Babamsa yerde kıvrılmış, kendini elinden geldiğince korumaya çalışıyordu; ama ne kadar dövülse de elindeki kitabı bırakmadı. Askerler kitabı almaya çalıştılar, ama babam buna izin vermeyecekti. Sıkı sıkı sarıldığı o kitap, işte buydu çocuklar, bu kitaptı. Kurtardığı kitap buydu. İşte bu yüzden, benim için dünyanın en özel ve en önemli kitabıdır."

Bize baktığında yüzündeki gölge yavaş yavaş gitmeye, onu terk etmeye başladı ve gülümsedi. "Ve," dedi, "*Kibritçi Kız*, harika bir hikâyeymiş, harika olduğu kadar da hüzünlü. Tomas, acaba buraya gelip tekboynuzun üzerine otururak bu kitabı bize okumak ister misin? Daha önce tekboynuzun üzerine hiç oturmadın, değil mi?" Herkes bana bakıyordu. Bekliyorlardı. Dilim damağım kurumuştu. Yapamıyordum. İçimi büyük bir korku kaplamıştı. "Haydi," dedi, "yanıma gel ve tekboynuzun üzerine otur."

Okulda yüksek sesle okuma konusunda hiçbir zaman başarılı olamamıştım. Sessiz harflerde, özellikle de 'k' harfinde devamlı kekeliyordum. Uzun sözcükleri yanlış okumaktan ve herkesin bana gülmesinden ödüm kopuyordu. Ama şimdi, büyülü tekboynuzun üzerinde oturuyordum ve okumaya başladım; bütün korkum ve kaygım bir anda uçup gitmişti. Kendi sesimi duyuyordum; yüksek ve güçlü. Bu tıpkı dağlarda yalnız olmak, bağıra bağıra şarkı söylemek gibiydi. Sözcükler havada dans eden notalar gibiydi ve herkesin beni dinlediğini hissedebiliyordum. Ama ben, gerçekte beni değil de *Kibritçi Kız*'ın hikâyesini dinlediklerini biliyordum. Onlar da en az benim kadar hikâyenin içinde kaybolmuşlardı.

Aynı gün, kütüphaneden ilk kez bir kitap ödünç aldım. *Ezop Masalları*'nı seçtim, çünkü bu kitapta anlatılan hayvanları seviyordum. Bayan Tekboynuz bize o masalları okumuştu ve ben de onlara bayılmıştım. O akşam

iyi geceler dilemeye geldiğinde anneme de okudum. O bana okumadı, ben ona okudum. Bunu ilk kez yapıyordum. O sırada babam da kapıda durmuş, bizi dinliyordu. Okumayı bitirdiğimde alkışladı. "Sihir, Tomas," dedi, "bu gerçekten sihir." Annem gibi, onun da gözlerinde yaşlar vardı. Bunun nedeninin benimle gurur duyması olduğunu düşünüyordum. Benimle gurur duymasına nasıl da sevinmiştim. Annem, bana daha önce hiç sarılmadığı kadar sıkı sarıldı. O kadar büyülenmişti ki zor konuşuyordu. Onu hayrete düşürmeyi nasıl seviyordum...

Sonra, bir yaz sabahı erkenden, vadimiz savaşla tanıştı. O sabahtan önce savaş hakkında bir şeyler biliyordum; ama ne demek olduğu ya da neden gerçekleştiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Kasabadan bazı erkeklerin savaşa gittiğini biliyordum; postacı Ivan Zec, komşu çiftlikten Pavo Batina, Tonio Raguz ve Frano'nun ağabeyi. Ama nereye ve neden gittiklerini bilmiyordum. Bir süredir televizyonda

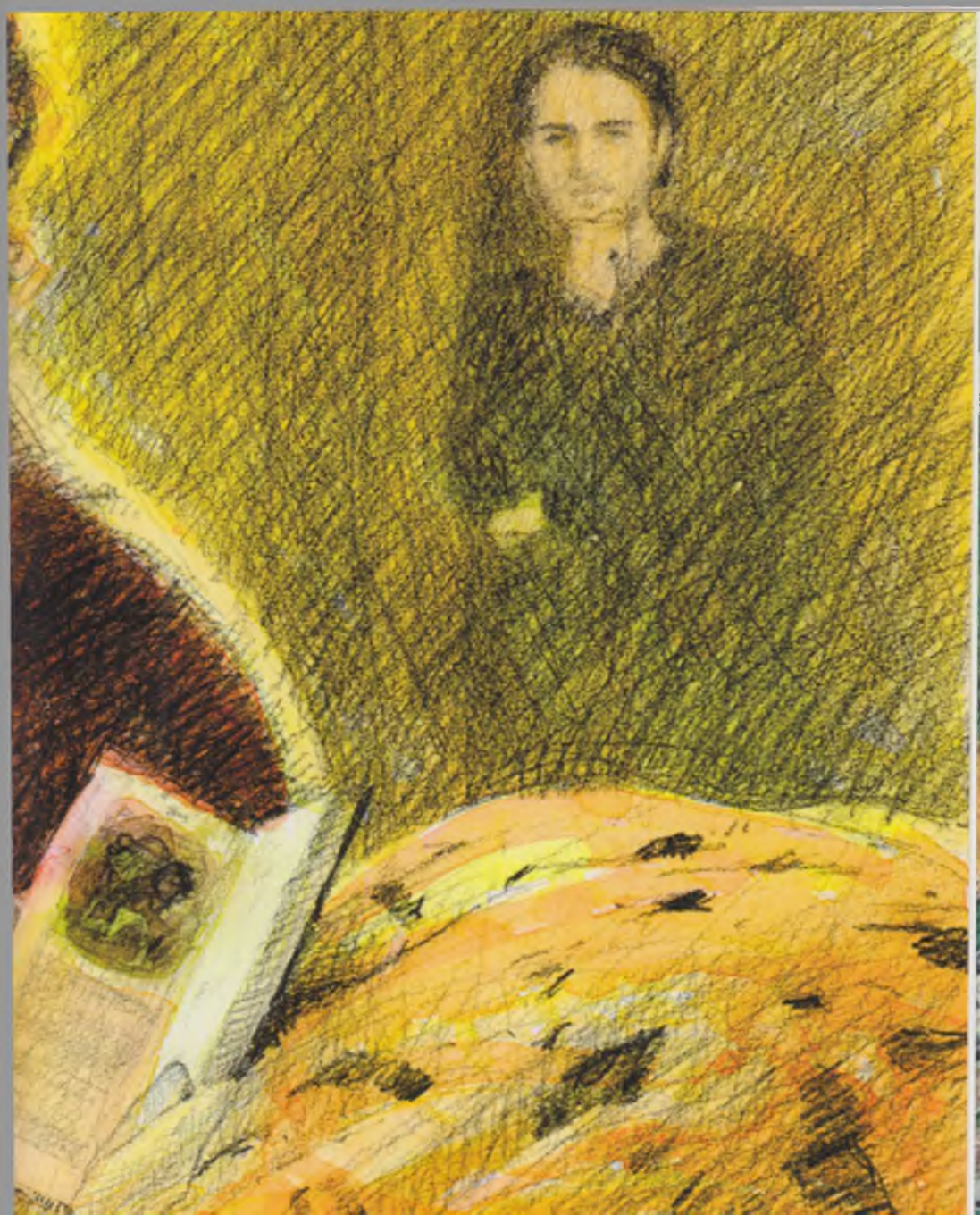

askerleri görüyordum. Sokaklarda, tankların içinde, başparmakları havada, gülümseyip kalabalığa el sallıyorlardı. Anneme bu konuda soru sorduğumda, bana endişelenmemem gerektiğini, savaşın bizden çok, çok uzakta, güneyde olduğunu, ayrıca çok kısa bir zaman sonra biteceğini söylüyordu. Babamla ormandaki uzun yürüyüşlerimizden birinde, babam savaşı eninde sonunda kazanacağımızı söylemiş ve bizim kasabamıza gelmeyeceğine dair bana söz vermişti.

Savaşın geldiği o anı hatırlıyorum.

Kahvaltı yaparken gözümden hâlâ uyku akıyordu. Yine okula gidecektim, sıradan bir okul günüydü. Annem acele etmemi söyleyip duruyordu. Her zamanki gibi beni, tavukları kümesten çıkarmam ve onlara yem vermem için dışarı yolladı. Çok sık yumurtlayan bir tavuğumuz vardı ve acaba civcivler yumurtadan çıktı mı diye elimi tavuğun kuluçkasına tam uzatıyordum ki çok alçaktan geçen bir

uçağın sesini duydum. Kümesten dışarı çıktığımda uçağın, evlerin çatılarına neredeyse dokunarak uçtuğunu gördüm. Yükseliyor, yan yatıyor, geri geliyor, güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Çok güzeldi; kocaman, parlayan bir kartal gibiydi. İşte tam o sırada uçaktan bombalar düşmeye başladı; önce uzaktaki ırmağın ötesine, sonra bize doğru... Her şey bir anda oldu. Annem koşarak evden çıktı. Babam elimden tuttu. Büyükannemi kimin alacağı konusunda bağrışıp duruyorlardı. Annem, babamla bana gitmemizi, kendisinin kasabaya inip büyükannemi bulacağını söyledi. Sonra babam ve ben tarlaları geçip ormana doğru koşmaya başladık. Ağaçların altında saklanarak uçakların, üzerimizde daireler çizişini izledik.

Bu sırada kasabadan yüzlerce insan, akın akın ormana geliyordu. Kalabalığın içinde annemi ve büyükannemi görebilmeyi umduk. Ama gelmediler, gelmediler. Uçak başka bomba atmadı; ama dağların ötesinde gözden

kaybolmadan önce, kasabanın üzerinde birkaç kez dolaştı. En sonunda annemi ve büyükannemi, tarlaları geçip ormana doğru koşarken gördüğümüzde çok rahatladık, çok mutlu olduk. Ağaçların altından koşarak onlara yardım etmeye gittik. Bize sığınak olan ormanın derinliklerinde birbirimize sarıldık.

Hepimiz sarmaş dolaş olmuştuk, alınlarımız birleşmişti ve büyükannem yüksek sesle dua ediyordu. Annem, olduğu yerde ileri geri sallanıyordu, ama ağlamıyordu. Yas tutuyordu, acı çekiyormuş gibi... Ağlayamayacak kadar korkmuştum sanırım. Babam bize, geri gelip bizi alana kadar

olduğumuz yerde kalmamızı söyledi. Yalnız değildi. Yanında birkaç adam daha vardı. Kasabaya gitmek için tepeden aşağı yay gibi fırlamalarını izledim. "Nereye gidiyor?" diye sordum. Annem cevap vermedi. Şimdi büyükannemle beraber dizlerinin üzerine çökmüştü, sessizce dua ederken dudakları kıpırdıyordu.

Babamın bize söylediği gibi, olduğumuz yerde onu bekledik. Her şeyi gördük. Tepede, ormanın içinde saklanırken askerlerin ve tankların, önlerine çıkan her şeyi vurduklarını izledik. Şimdi kasabanın dört bir yanında alevler vardı, yanan o kadar çok yer vardı ki dumanlar yüzünden evleri

güçlükle görebiliyorduk. Sonra sessizlik oldu. Gitmişler miydi? Bitmiş miydi? Ben de dua ettim. *Lütfen Tanrım, bitsin artık. Lütfen Tanrım, askerlerin geri gelmesine izin verme. Lütfen Tanrım, babamı koru.* Ne yapacağımızı bilmeden orada saatlerce durup kasabanın yanışını seyrettik.

En sonunda bir adamın bize doğru koştuğunu fark ettik. Gelen babam değildi, Frano'nun babasıydı. Nefesi düzene girdiğinde askerlerin ve tankların gittiğini, kasabaya geri dönmenin artık güvenli olduğunu söyledi. "Babam nerede?" diye sordum.

"Bilmiyorum Tomas," dedi, "görmedim."

Annemin, tepeden aşağı inerken büyükanneme yardım etmesi gerekiyordu, o yüzden ben onlardan önce koşup gittim. Babamı evde aradım, seslendim, ama onu bulamadım. Çiftliğimizdeki iki inek de ölmüştü, tabi domuzlar da.

Kan vardı, çok fazla kan vardı. Evimiz zarar görmemişti, ama kasabaya doğru babamı bulabilme umuduyla koşarken her yerin harabeye döndüğünü gördüm. Karşılaştığım herkese onu görüp görmediklerini sordum, ama kimse görmemişti. Herkes ağlıyordu. Şimdi ben de ağlıyordum;

çünkü çiftliğimizdeki ineklerin, domuzların ve kanın o korkunç görüntüsünü unutamıyordum. Hepsinden öte, en kötü şeyden korkmaya başlamıştım, babamın ölmesinden ve bir daha onu hiç görememekten korkuyordum.

En fazla hasarı merkez almıştı. Vurulmamış tek bina bile neredeyse kalmamıştı. Belediye binası alevler içindeydi. Caddedeki arabalar kapkara birer kabuğa dönmüştü, bazılarının tekerlekleri hâlâ yanıyordu. Herkes hortumlarla ve kovalarla yangınları söndürmeye çalışıyordu, ancak babam aralarında yoktu. Bazıları da caddenin kenarında durmuş, sersemlemiş bir halde etraflarına bakıyordu. Babamı görüp görmediklerini sorduğum insanlardan bazıları güçlükle konuşuyordu. Yaşlı Bay Liban, başını iki yana salladı ve gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

Sonra kütüphaneyi gördüm. Üst kat pencerelerinden alevler çıkıyordu. İtfaiye aracı sokaktaydı ve itfaiyeciler hortumları çıkarıyordu. "Babamı gördünüz mü?" diye sordum. "Babamı gördünüz mü?"

Daha onlar yanıt vermeden, babamı ve Bayan Tekboynuz'u aynı anda gördüm. Kolları kitap doluydu, kütüphaneden çıkıyorlardı. "Seni bulamadım!" diye ağlayarak ona koştum. "Öldüğünü sandım!" Kitapları merdivenlere koymalarına yardım ettim. Babamla birbirimize sımsıkı sarıldık.

Bayan Tekboynuz hâlâ yanmakta olan binaya baktı. "Daha fazla kitap kurtarmalıyız," dedi, "kitapları yakmalarına izin vermeyeceğim. İzin vermeyeceğim!"

Babam merdivenlerden yukarı çıkarken ben de onlarla beraber içeri girmek istedim. "Hayır Tomas," dedi babam, "sen burada kalıp kitaplara bak." Sonra içeri koştular ve birkaç dakika içinde yeni kitaplarla geri döndüler. Bu sırada bir sürü insan, meydanda toplanmaya başlamıştı.

"Yardım edin lütfen!" diye bağırdı Bayan Tekboynuz, "Kitapları kurtarmamız gerek."

İşte o anda, büyük kitap kurtarma operasyonu başladı. Onlarca insan yanımdan geçerek kütüphaneye giriyordu.

İtfaiyeciler bunun çok tehlikeli olduğunu söylediyse de kimse dinlemedi. Çok geçmeden kitap boşaltma sistemi kurulmuştu. Biz, çocuklar, kütüphaneden caddenin karşısındaki kafeye kadar iki insan zinciri oluşturduk. Kitapları elden ele taşıyarak kafenin içine ve masaların üzerine yığmaya başladık. Kafede yer kalmayınca, kitapları Bayan Danic'in bakkalına taşımaya başladık. Bayan Danic'in, çok çalıştığımız için bize bedava şeker verdiğini hatırlıyorum.

En sonunda itfaiyeciler, bu işe bir son verme vaktinin geldiğini söyleyerek bir daha kimsenin kütüphaneye girmesine izin vermediler. Tavanın her an çökebileceğini söylediler. "Tekboynuz!" diye bağırdım, "Peki tekboynuza ne olacak?" Aslında endişelenmeme gerek yokmuş. Tam o anda yüzleri is içinde ve gözleri dumandan kıpkırmızı olmuş babamı ve Bayan Tekboynuz'u gördüm, birlikte tekboynuzu taşıyorlardı. Tekboynuzun sırtı yanmış, kapkara olmuştu. Bacakları ve kuyruğu yoktu. Ama yüzü hâlâ

bembeyaz, boynuzu altın rengindeydi. Bayan Tekboynuz ve babam, onun ağırlığı altında sendeliyorlardı, onlara yardım etmek için hızla merdivenleri tırmandım. Merdivenlerden inerken herkes alkışlamaya başladı ve biliyordum ki yalnızca bizi değil, tekboynuzu da alkışlıyorlardı.

Bayan Tekboynuz, tekboynuzun üzerine oturdu. Dumandan tıkanmıştı ve nefes almakta zorlanıyordu. Bayan Danic, ona bir bardak su getirdi. Biz, çocuklar onun etrafında toplanmış, iyileşmesini bekliyorduk, konuşmasını bekliyorduk. Bir de hikâye duymayı umuyorduk, belki.

"Size şimdiye kadar bunu hiç söylemedim çocuklar," diye başladı. Hâlâ arada bir öksürüyordu, sesi boğuk ve kısık çıkıyordu. "Ben daha küçük bir çocukken babam, bu tekboynuzu benim için yaptı. Onun gerçek bir tekboynuz gibi sihirli olduğunu söylerdi. Ben de her zaman öyle düşündüm, ama şu an buna eminim. Bu tekboynuz, kendisi yanarken etrafındaki tüm kitapları bizim için korudu.

Kitaplarla kalan oydu, onları kurtaran oydu." Bize gülümsedi. "Elbette arkadaşlarının yardımıyla," diye ekledi.

Kütüphaneye, hiçbir şeye aldırmadan hüküm süren alevlere baktı. "Endişelenmeyin çocuklar, tekboynuzu tamir edeceğiz, tekrar bembeyaz olacak. Kütüphaneye gelince... sadece bir bina. Belki binaları yıkabilirler, ama hayalleri yıkamazlar. Binalar tekrar inşa edilebilir ve biz de kütüphanemizi eski haline getirebiliriz, hatta daha iyisini yapabiliriz. Ayrıca, kurtardığımız bu muhteşem kitapları korumanın bir yolunu bulmalıyız, değil mi?"

"Bizim ev olur mu?" dedi Frano. "Bir kısmını bizim evde saklayabiliriz."

"Bizimkinde de!" dedi Anna.

"Ne harika bir fikir!" dedi Bayan Tekboynuz. "O zaman bunu çözdük. İsteyen herkes, taşıyabileceği kadar kitap alsın ve onlara iyi baksın. Kuru ve temiz tutulmalı, sevilmeliler. Sevilmeleri çok önemli. İki ya da üç yıl sonra, savaş

bittiğinde, yeni kütüphanemize kavuştuğumuzda, onları ve tekboynuzu yeni kütüphanemize taşıyacağız ve tekrar hikâyelerimizi anlatacağız. Bu süre boyunca, hikâyelerimizi anlatmak için başka bir yer bulmalıyız, değil mi?" Daha dikkatli dinleyebilmemiz için öne doğru eğildi. "Tek yapmamız gereken, çocuklar, bu hikâyenin gerçekleşmesini sağlamak. Bir şeyin gerçekleşmesi için, önce onun gerçekleşeceğine inanmanız gerekir. Biz bunu gerçekleştireceğiz, çünkü bu hikâyeyi size sihirli tekboynuzun üzerinde otururken anlattım, değil mi?"

Her şey Bayan Tekboynuz'un dediği gibi oldu. O akşam, çatıları hâlâ yerinde duran bütün aileler, el arabalarıyla evlerine kitapları taşıdı ve onlara çok iyi baktı. İlgilenilmesi gereken insanlar da vardı tabi ki, evlerini kaybeden insanlar, her şeylerini kaybeden insanlar. Herkese bir yerlerde bir yuva bulundu. Frano ve ailesi, kendi evlerini tekrar inşa edene kadar bizimle, çiftliğimizde yaşadı. Biraz

sıkışık oldu. Odamı Frano ve bir yığın kitapla paylaşmak *zorunda kaldım. Kitaplar iyiydi, ama Frano'nun horluyor* olması hiç de iyi değildi.

Savaşın karanlık günleri sonunda bitti. Zamanla bütün evlerin inşaatı tamamlandı, tabi kütüphanenin de. Kütüphane tıpkı eskisi gibi olmuştu, tabi daha yeniydi. Tekboynuz tamir edilmiş ve boyanmıştı. Kitapları kütüphaneye taşıdık ve yerleştirdik. Bayan Tekboynuz'un hikâyesi gerçek olmuştu, tıpkı söylediği gibi.

Kütüphanenin resmi açılışında, o korkunç gün, tekboynuzu yangından üçümüz kurtardığımız için olsa gerek, tekboynuzu içeriye üçümüzün birden taşımasını istediler. Bando müziği eşliğinde bayraklar dalgalanıyordu. Herkes coşkuyla el çırpıyordu. Annem ve büyükannem de oradaydı. İkisinin de ağladığını fark ettim ve bu çok hoşuma gitti. Belediye başkanı, konuşmasına şöyle başladı: "Bugün Tekboynuz Günü. Kasabamızın tanık olduğu en büyük gün, hepimizin yepyeni bir başlangıç yapacağı gün..."

O akşam herkes havai fişekler eşliğinde dans edip şarkılar söyledi. Hayatımın en gurur verici, en mutlu günüydü.

Şimdi, yıllar sonra, ülkemizde yeniden barış var. Biz şanslıydık. Burada, diğer kasabalardaki gibi çok kişi kaybetmedik. Sadece Postacı Ivan Zec, savaştan sonra eve dönmemişti. Bir yerlerde, esir kampında hayatını kaybetmişti. Bir de Frano'nun ağabeyi Tonio, gözlerini ve tek bacağını kaybetmiş olarak döndü. Yani her şey eskisi gibi değildi.

Gerçek şu ki savaştan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Ama Bayan Tekboynuz hâlâ kütüphanede çalışıyor ve hâlâ okuldan sonra çocuklara hikâyeler okuyor. Ben de zaman zaman, benden rica ettiğinde çocuklara hikâyeler okuyorum, çünkü artık bir yazarım; hikâyeler dokuyorum. Eğer zaman zaman hikâyemin ipliğini kaybedersem kütüphaneye gidip tekboynuzun üzerine otururum ve hikâyem tekrar akmaya başlar.

İşte bu yüzden tüm boynuzlara tapıyorum.
Onlara tüm kalbimle tapıyorum.